

Перемагали, наперекір всьому

Сергій ДУБРОВІН

Із зимових XI Параолімпійських ігор наші спортсмени повернулися справжніми героями. Незважаючи на величезний моральний і психологічний тиск, зумовлений російським військовим вторгненням на територію України, зокрема, в Криму, в напруженій спортивній боротьбі збірна нашої країни посіла друге місце за загальною кількістю медалей – 25 і четверте за золотими – 5.

Збірна України на відкритті Параолімпійського ігор у Сочі-2014 свій протест проти вторгнення агресорів і окупантів на нашу землю висловила тим, що під час представлення команд-учасниць не брала участі в урочистій ході. На «червону доріжку» від усієї української команди «вийшов» єдиний спортсмен-прапороносець біатлоніст-візочник Михайло Ткаченко. Таке рішення було прийнято однострійно всією командою і президентом Параолімпійського комітету України Валерієм Сушкевичем. Організатори змагань на прояві патріотизму українців відразу відреагували неспортивним ставленням до наших атлетів.

Зокрема, в біатлоні після гонки чоловіків-спортсменів з дефектами зору на відстані в 7,5 кілометра на трасу піднявся президент Росії, котрий мав привітати із нібито прогнозованою перемогою російського спортсмена Миколу Полуніна. Однак, доклавши неймовірних зусиль, гонку виграв Віталій Лук'яненко – український спортсмен, який обігнав росіянина на 11 секунд. І здобув для нашої команди першу золоту медаль. Побачивши, що фінішну пряму першим перетнув українець, Володимир Путін різко змінив свої плани і вітати Лук'яненка з перемогою не захотів. Перемігши росіянина, Віталій Лук'яненко, вочевидь, зі-

псував настрої і плани президента Росії, втерши носа господареві ігор. І так було не раз!

На найдовшій і найважчій дистанції лижної гонки в 12 кілометрів другу золоту медаль виграла українка Людмила Павленко. Судді намагалися відібрати нагороду. Від самого початку, а потім і протягом усієї траси Людмилу переслідували три знамениті лижниці зі США, Росії та Німеччини. Нарощуючи перевагу, вона до кінця гонки була попереду своїх суперниць і гідно завершила дистанцію.

Найжахливіше і непередбачуване сталося відразу після чемпіонського фінішу. Суддівська бригада оголосила, що перемога нашої лижниці може бути не зарахованою, а спортсменка дискваліфікованою. З'ясувалося, що один із ремінців лижного бобу під час гонки розстебнувся (Людмила перемається на інвалідному візку). Судді вважали, що це є порушенням техніки проходження дистанції, і намагалися «вкрасти» в Україні перемогу на Параолімпіаді. Але після засідання журі та перегляду відео перемога все-таки була підтверджена. Свою золоту медаль харків'янка Людмила Павленко, яка народилася на Черкащині, присвятила 200-літньому ювілею Тараса Шевченка.

За словами Валерія Сушкевича, в нашій команді всіх без винятку можна назвати справжніми героями. Вони дуже переживали за свою країну, деякі дівчата навіть плакали ночами, але на біатлонних і лижних трасах збирали волю в кулак, налаштувалися і, показуючи справжній бійцівський характер, перемагали.

Григорій Вовчинський від самого початку змагань

був одним із лідерів команди. Спортсмен не допустив і жодного промаху при стрільбі на дистанції. Після перших двох вогневих рубежів він відставав на 3 секунди від росіянина Азата Карачурина, але на третій стрільбі суперник промахнувся і відразу відстав від трійки лідерів. Свою боротьбу з іншими опонентами українець виграв блискуче. Наш чемпіон подолав дистанцію за 37 хвилин і 41,1 секунди, випередивши норвежця Нільса-Еріка Ульсета на 3,1 секунди, а росіянина Кирила Михайлова – на 4,5 секунди. У цій самій дисципліні золоту медаль виграла і дружина Григорія Олександра Кононова, додавши її до своїх «срібла» і «бронзи».

Але на цьому випробування для наших спортсменів не скінчилися. Організатори Параолімпіади намагалися не пустити українську спортсменку Людмилу Павленко, яка виграла на Іграх три медалі – золоту, срібну і бронзову, – на церемонію закриття. Людмила наділа вінок, прикрашений стрічками з надписами: «мир», «peace», проте організатори без будь-яких пояснень їх зірвали. Напис на кофтині теж хотіли зірвати, але Людмила заявила: якщо вони це зроблять, то вона не вийде з прапором на стадіон. Відстояти позицію українки допомогли спортсмени з інших країн. Її обступили з усіх боків, почали фотографуватися з нею, доводити представникам організаторів церемонії, що слово «мир», окрім закликів до миру і спокою, нічого поганого не несе. І тільки тоді нашу прапороносницю відпустили, давши їй можливість «вивезти» прапор України.

Словом, наперекір усьому, за найважчих умов наші спортсмени виявили максимум вольових якостей і довели, що вони одні з найсильніших у світі. Не тільки силою, а й духом!

